

Різдвяне привітання Блаженнішого Любомира

Дорогі у Христі!

Христове Різдво — великий празник божественної самопожертви, миру та надії. У перспективі цього празника ми подумки повертаємося до вифлеємської яснині, в якій народився наш Спаситель, до ясел, у яких Він лежав... Ми згадуємо Його земне життя: як Він виростав, працював, виступав як Учитель, щоби нам, людям, пояснити про Небесного Отця, Пресвяту Трійцю, Божу Любов до людини, про сам великий факт, що Бог в особі свого воплоченого єдинородного Сина присутній поміж людьми.

Для нас, людей, є великою таємницею, чому Ісус Христос воплотився, чому Друга Особа Пресвятої Трійці прийняла людську природу, не переставши бути Богом. Ми можемо тільки здогадуватися, спираючись на Боже Об'явлення і священні книги, що Господь Бог зробив це з любові до людини. Своїм приходом на землю Він наблизився до нас, виявив нам Свою любов. Господь показав, що людина як твір Божий, хоча є цілковито залежною від Нього, все ж таки варта в Його очах того, щоб її любити, — що людина має велику цінність.

Багатьох із нас може здивувати думка, що людина, яка є тільки створінням, у Божих очах настільки цінна, що Господь приходить до нас, приймає

людську природу з усіма її обдаруваннями та немочами, тільки що без гріха. Крім того, Він, як і ми, народжується, виростає, ходить до школи, працює... Усі ці події — тільки на перший погляд абстрактні, далекі й актуальні лише у різдвяний час. Насправді вони є підґрунтам нашого життя, важливими для зрозуміння самих себе. Господь допоміг зрозуміти, ким ми, по суті, є, — ким ми є в Божих очах та яка наша гідність.

Тому сьогодні, у цей святковий час, хочу закликати Вас від усього серця подякувати новонародженному Дитяткові за величні дари, які ми отримуємо від Нього щодня і які ми, схоже, належно ще не оцінили. Можливо, все відбувається не зовсім так, як ми собі уявляємо і як формулюємо у своїх молитвах, тому що, промовляючи свою молитву, ми забуваємо про те, що найкращий для нас розвиток подій є той, який відповідає Божій волі.

Ми занадто мало над цим задумуємося і живемо, звертаючи свій погляд лише на земні речі. А ціле наше життя набуває зовсім іншого характеру, коли ми усвідомлюємо собі, що та правда, яка постає перед нашими очами в різдвяний час, є підставою для щоденного життя кожної людини зокрема і людської спільноти взагалі. Вона допомагає зрозуміти і вартість близьких, які є такими самими, як ми. Богом створеними і Богом любленими.

З нагоди цьогорічних різдвяних свят ще раз пропоную глибоко замислитися над ставленням Бога до нас, бо в Ньому є джерело світла й сили, надія на краще майбутнє, як щось, що можна справді здійс-

нити. Обіймаючи усіх Вас у новонародженному Ісусі Христі, бажаю, щоб вифлеємське світло здолало темряву, щоб осяяло всіх людей, створених за образом їхнього Творця.

Христос рождається!

† ЛЮБОМИР

Свято Різдва Христового

Евангеліє празника від Матея 2:1-12

1. Коли Ісус народився у Вифлеємі Юдейськім, за днів Ірода царя, мудреці прийшли в Єрусалим зо Сходу 2. і спитали: «Де Цар юдейський, що оце народився? Бо ми бачили Його зорю на сході й прийшли Йому поклонитись». 3. Почувши це цар Ірод, стравожився, і ввесь Єрусалим з ним. 4. Зібравши всіх первосвящеників та книжників народних, він випитав у них, де Христос має народитися. 5. Вони йому сказали: «У Вифлеємі Юдейськім, бо так написано пророком:

6. І ти, Вифлеєме, земле Юди, нічим не менша між містами Юди, бо з тебе вийде вождь, що буде пасти мій народ, Ізраїля».

7. Тоді Ірод, покликавши тайкома мудреців, випитав у них пильно про час, коли зоря з'явилася, 8. і відіслав їх у Вифлеєм, кажучи: «Ідіть та розпитайте пильно про дитя, і коли знайдете, сповістіть мені, щоб я теж пішов йому вклонитись».

9. Вислухали вони царя і пустилися в дорогу. 10. ось зоря, що її бачили на сході, йшла перед ними, аж поки не підійшла й не стала зверху, де було дитятко. 10. Побачивши зорю, зраділи радістю велими великою, 11. Увійшли до хати й побачили Дитятко з Марією, матір'ю Його і, впавши ниць, поклонились Йому; потім відкрили свої скарби й піднесли Йому дари: золото, ладан і миро. 12. І попереджені ввісні до Ірода не завертати, пустилися іншою дорогою у край свій.